

Lilly
Emme

KOLME
SYDÄNTÄ

Lilly Emme

Kolme sydäntä

Suomentanut Salla Korpela

SAGA Egmont

Kolme sydäntä

Translated by Salla Korpela

Original title: *Tre hjärtan*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2023 Lilly Emme and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727038308

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Luku 1

Wilma

Wilma Sjögren sulki kannettavan tietokoneensa ja suoristi selkänsä. Hän tarttui pitkiin vaaleisiin hiuksiinsa, sitoi ne lenksulla ja jäi tuijottamaan välinpitämättömänä ikkunasta näkyvää jokea.

Yksinäinen moottorivene putputti jokea ylävirtaan. Venettä ajoi iäkäs kalastaja, jolla oli vanhan miehen lippalakki korville vedettynä. Täällä sataman suulla tuuli tuiversi rajusti ja Wilma vain tuijotti ukkoa, kunnes tämä katosi linnan suuntaan.

Wilma ei voinut olla ajattelematta isoisäänsä, joka hänkin rakasti kalastamista. Kun isoisä vielä eli, hän oli kaiken aikaa veneellään Haverdalissa, jossa asui isoäidin kanssa. Heidän kaunis pieni talonsa oli yhä paikallaan, eikä kukaan ollut koskenut siihen heidän kuolemansa jälkeen. Kukaan perheestä ei ollut käynytkään siellä moneen vuoteen, ja Wilma vain toivoi, että talo kesti tammikuussa mereltä puhaltavaa viimaa.

Hän käänsi selkänsä kohdalle, jossa vanha mies oli hävinnyt näkyvistä, ja tarttui suureen suklaalevyyn. Juuri tätä hän tarvitsi

tehtyään taas uuden työhakemuksen. Hän repi auki violetin käärepaperin ja haukkasi ison palan. Kinuskitäytteen suklaapalan pyöriessä hänen kitalaessaan hän rentoutui, istui alas ja heitti jalkansa keittiön pöydälle.

Tämä moderni kolmannen kerroksen asunto, jossa hän asui, oli hänen vanhempiansa omistuksessa. He eivät tosin olleet koskaan asuneet siinä: he nimittäin asuivat New Yorkissa. Vanhemmat jankuttivat Wilmalle joka käänteessä, että hänenkin pitäisi jättää harmaa ja ankea Ruotsi taakseen ja tulla suurkaupungin sykkeeseen. Toistaiseksi hän oli kieltäytynyt. Hänen vanhempansa olivat toimineet vuosia menestyksekkäästi kiinteistönvälittäjinä, eikä heidän tarvinnut enää tehdä kovinkaan paljoa töitä, vaan he hoitivat kiinteistöimperiumiaan etänä. Se ei vaatinut paljoakaan, joten he saattoivat käyttää aikansa miten halusivat. Samaa he toivoivat Wilmallekin, sillä perheellä tosiaan oli paljon rahaa.

Hänen pankkitililleen ilmestyi joka kuukausi iso summa rahaa. Kumpikaan vanhemmista ei ymmärtänyt, miksi se oli Wilman mielestä pelkkä hätäratkaisu. Hän ei muuta halunnutkaan kuin töitä ja sitä, että löytäisi oman paikkansa yhteiskunnassa: jotain, missä voisi tuntea itsensä tarpeelliseksi.

Eräässä mielessä hän oli tarvinnut nämä vuodet ylioppilaaksi pääsynsä jälkeen rakentaakseen itsensä uudelleen. Nyt hän oli enemmän kuin valmis heittäytymään taas maailmaan, mutta ongelmana oli vain, että kouluttamattomille 23-vuotiaille ei ollut juurikaan töitä tarjolla.

Hän vilkaisi taas ikkunasta. Harmaa, kylmä joki vellooi äkäisesti tuulessa; tammikuinen sää oli lievästi sanottuna kamala: pilvinen, tuulinen ja sateinen. Koko Halmstad tuntui

hukkuvan harmauteen, eikä Wilma kuitenkaan halunnut olla missään muualla kuin täällä.

Kaupunki, jonka vaakunassa oli kolme sydäntä, tuntui vetävän häntä puoleensa. Hän tunsu kuuluvansa tänne, kaupunkiin, jossa ihmiset yhä tervehtivät toisiaan kaupan ovella ja jossa pääsi meren rantaan viidessä minuutissa, asuipa melkein missä tahansa. Suurempaa vapauden tunnetta ei sitä paitsi ollutkaan kuin tähyillä Kattegatin suuntaan ja haaveilla maailmoista sen takana. Tietysti tuntui vähän ikävältä, kun uutisissa ei juuri muusta puhuttu kuin miehestä, joka oli ollut töissä kunnan rakennusvirastossa, mutta kadonnut muutama viikko sitten kuin savuna ilmaan. Aivan kuin maa olisi nielaissut miehen, vaikka koko kaupunki oli osallistunut etsintöihin.

Tästä epämiellyttävästä mysteeristä huolimatta hän ei muuttaisi kaupungista koskaan; tämä oli niitä hyviä päätöksiä, joka tuntuivat sielussa saakka.

Ajan myötä asuntokin varmasti tuntuisi enemmän omalta. Wilma ei ollut vielä ehtinyt sisustaa kotia oman mielensä mukaiseksi, mutta oli viimein ryhtynyt siihenkin puuhaan. Hänen vieressään nimittäin nökötti sievä keltainen lipasto. Lipasto, jonka Wilma oli löytänyt aivan talonsa kierrätyshuoneen ulkopuolelta, niin ihmeellistä kuin se olikin. Edellinen omistaja oli varmaankin ollut liian laiska kantaakseen sen perille saakka. Wilma ajatteli laittaa sen eteiseen elävöittämään muuten niin steriiliä sisustusta, jota hänen vanhempansa rakastivat.

Wilma otti viimeisen suklaapalan, rypisti paperin ja heitti sen roskikseen. Hänellä ei ollut toivoakaan tulla kutsutuksi työhaastatteluun kylpylä Kolmeen sydämeen, jonka vastaanottovirkailijan paikkaa hän oli äskettäin hakenut. Jokaiseen pieneenkin avoimeksi tulleeseen työpaikkaan oli aina

liikaa hakijoita, mutta hänen oli vain pakko yrittää. Wilma kieltäytyi yhä vain pitämästä itseään uhrina, joka vain kyyhötti kotona ja pelkäsi kaikkea ja kaikkia.

Talo, jossa kylpylä sijaitsi, oli aikoinaan ollut tyttökoulu. Kylpylästä oli kirjoiteltu lehdissä paljon, kun se oli avattu lähes puolitoista vuotta sitten. Tuolloin monet kunnan asukkaat olivat järkyttyneitä siitä, että vanha historiallinen rakennus itäisellä esikaupunkialueella remontoitaisiin uuteen käyttöön. Halmstadin väki juorusi kylpylän omistajasta Feodora Ripasta ja siitä, miten hän ei kaihtanut keinoja saada mitä halusi. Jopa Wilman äiti kertoi tuon tuosta kamalia juttuja Feodorasta. Wilma ei halunnut ajatella asiaa nyt, sillä hänen oli oltava rohkea, jos hän aikoi kuunaan katkaista tämän vanhempiensa rahoilla elämisen tuhoisan kierteen.

Hän kurkotti mukan viereiseltä pöydältä, hörppäsi siitä viimeisen colatilkkan ja mietti, pitäisikö hänen tiskata se heti vai vasta hetken kuluttua.

Juuri kun hän päätti tiskata sen myöhemmin, kännykkä kilahti sähköpostin saapumisen merkiksi. Sekuntia myöhemmin hän avasi näytön lukituksen.

Hei Wilma! Kiitos hakemuksestasi. Me täällä Kolmessa sydämessä pidämme CV:täsi erittäin mielenkiintoisena ja haluaisimme kutsua sinut työhaastatteluun.

2. luku

Junis

Sää oli aivan kelvoton. Turkkikaan ei riittänyt lämmittämään Junista. Hän oli palellut lähdettyään Söderkaj'n asunnosta.

Kesällä tulisi kuluneeksi kolme vuotta siitä, kun Junis luopui 1900-luvun alussa rakennetusta talostaan Snöstorpissa ja muutti tänne kaupungin etelälaidalle. Päätös, jota hän ei ollut katunut hetkeäkään. Tietysti hän rakasti vanhoja rakennuksia, mutta puutarhan tonkimista, sulakkeiden vaihtamista kellarissa ja yksin isossa talossa tonttuilemista hän ei todellakaan kaivannut. Kahdeksankymmentäkahdeksan vuotta ei toki ollut ikä eikä mikään, mutta oli kuitenkin mukavaa kun ei tarvinnut hoitaa kaikkea isossa talossa yksin.

Hän kietoi turkkia tiukemmin ympärilleen ja sadatteli. Tällaisia Halmstadin talvipäivät olivat, eikä hän mahtanut asialle mitään. Reipas kävelykään ei oikein auttanut; hän oli kävellyt niin nopeasti kuin pystyi ja oli silti aivan jäässä. Onneksi hän pääsisi aivan kohta perille Kolmeen sydämeen.

Juniksen silmiin kihosivat kyyneleet hänen ajatellessaan muinaista, kaunista rakennusta, joka oli aikoinaan ollut Halmstadin ylpeys, mutta muistutti viimeisimmän uudistuksen jälkeen lähinnä jotakin arkkitehtonista kokeilua ulkoavaruudesta. Yhdellä talon sivulla törrötti kammottava, lähinnä avaruusalusta muistuttava ulkouima-allas, ja ympäri rakennusta viritetyt modernit ikkunat tekivät parhaansa pilatakseen vaikutelman – puhumattakaan julkisivusta, joka oli vaihdettu teräkseen ja näytti jo valmiiksi ruostuneelta. Vanha mansardikatto oli joutunut väistymään tasakaton tieltä, joka oli lokeille täydellinen paikka pesiä ja tuottaa lisää lokkeja.

Naisliiga oli noin vuosi sitten pitänyt kokouksen ja päättänyt tehdä jotain Kolmelle sydämelle. Ennen tuota kokousta ei Junis ollut koskaan ajatellut hakea sellaisen kamalan paikan jäsenyyttä, mutta nyt tämä jäsenyys palveli korkeampaa tarkoitusta.

Nyt hän oli niin lähellä, että saattoi nähdä tuhon omin silmin. Rakennuksessa vuosina 1889–1970 toimineesta tyttölyseosta ei näkynyt enää jälkeäkään – koulusta, jossa Junis ja koko naisliiga oli lapsuudessaan viettänyt monta onnellista vuotta.

Hän hengitti syvään ja jatkoi matkaansa tuulen tuivertaessa hänen valkoisessa tukassaan. Se taas sai häntä päiväkausia vaivanneen lievän päänsäryn tuntumaan pahemmalta kuin se olikaan.

Päänsärky oli alkanut, kun hänen edesmenneen aviomiehensä sukulaiset olivat aiemmin samalla viikolla ottaneet häneen yhteyttä. Konradin kammottava kasvattisisar Marianne oli äskettäin kuollut ja tämän tymeät pojat olivat antaneet kuulua itsestään.

Junis ei ollut koskaan sietänyt Marianneja ja hänen röyhkeitä tapojaan – ei hänen eläessään eikä totisesti nyt kun tätipahanen

oli kuollut. Kälyjen välisestä jäisestä ilmapiiristä huolimatta Junis oli ystävällisesti ja hienotunteisesti (no jaa, jos pikkutarkkoja ollaan, ehkei aina aivan hienotunteisesti) varustanut Mariannen mitä erinomaisimmilla naistenvaatteilla omassa liikkeessään Halmstadissa – niinhän hyvät sukulaiset toimivat. Marianne oli aina saanut parasta, vaikka oli piikitellyt Junista joka tilaisuuden tullen.

Kun Marianne oli synnyttänyt viiden vuoden sisällä neljä tervettä ja ennen kaikkea elävää poikaa, Juniksen oli tehnyt mieli huutaa ääneen, sillä häntä ja Konradia ei ollut siunattu yhdelläkään elävällä lapsella. Marianne oli sanonut, että vika oli luultavasti Juniksessa, kun ainutkaan vauva ei pysynyt hänen sisällään. Hänen rakkaassa kasvattiveljessään ei tietenkään voinut olla mitään vikaa, tottahan kaikki sen käsittivät?

Näin hän oli aina puhunut, ja Konrad oli antanut sisarensa jatkaa samaa rataa. Hän oli aina sanonut, miten sääli Mariannea, joka oli joutunut muuttamaan kodista toiseen, kunnes oli kahdeksanvuotiaana viimein päässyt hänen perheeseensä. Juniksen mielestä tämä oli suoraan sanottuna paskapuhetta. Vaikka oma reppu olisikin raskas, se ei ole syy käyttäytyä miten tahansa!

Mutta eihän suuttumisesta ollut enää mitään hyötyä. Marianne oli kuollut kolme viikkoa sitten. Ja hänen lapsensa, jotka ikävä kyllä olivat yhtä typerä kuin äitinsäkin, olivat aiheuttaneet Junikselle kauhean päänsäryn soittaessaan ja kertoessaan, että käly oli testamentannut hänelle jotain. Hän olisi mieluiten unohtanut koko jutun, mutta oli luvannut pojille tulla myöhemmin tänään hakemaan sen, mitä Marianne oli hänelle jättänyt, mitä se nyt mahtoi ollakaan. Mutta ensin hänen piti

kiskoa uimapuku ylleen ja tehdä mitä voi pelastaakseen vanhan
tyttökoulun kauhealta kohtalolta.

Luku 3

Wilma

Wilma seiso i oviauukossa ja nyrpisti nenäänsä. Hän ei ollut varautunut voimakkaaseen tuoksuun, mutta pudisti sen äkkiä pois mielestään. Hän oli menossa ensimmäiseen työhaastatteluunsa, eikä ollut väliä sillä, että kloori kirveli hänen nenässään, taivas oli tuhkanharmaa tai että lyhyenlanta, turkkiin kääriytynyt täti oli törmännyt häneen etuovella.

Hän kiinnitti poninhäntänsä uudelleen ja katseli sitten uteliaana ympärilleen. Tämä siis oli vanha tyttökoulu, se, josta kaikki Halmstadissa puhuivat. Valkoiset seinät olivat ilmeisesti vastamaalatut, ja isot, dramaattisen tummat taulut olivat moderneja. Wilma tiesi rakennuksen valmistuneen joskus 1890-luvulla, mutta täällä sisällä siitä ei näkynyt jälkeäkään. Hän ojensi kätensä ja painoi sen seinälle vain kokeillakseen, oliko siihen mahdollisesti jäänyt jonkinlaista historian tuntua.

”Wilma Sjögren?”

Hän kääntyi ympäri. Hänen takanaan seiso i viisikymppinen nainen. Naisella oli yllään valkoinen takki ja valkoiset housut, ja

hänen ruskeat, kiiltävät hiuksensa laskeutuivat suurina kauniina kiharina olkapäille. Naisen jalkojen juuressa oli takkuinen koira, joka pureskeli makkaranpalaa. Wilma vilkaisi hermostuneena farkkujaan ja lenkkareitaan. Hän oli aikonut laittaa jakun, mutta ajatellut sitten, että se olisi sentään liikaa. Nyt hän toivoi että olisi sittenkin laittanut sen. Nainen, jonka täytyi olla Halmstadin surullisenkuuluisa liikenainen, tihkui tyyliä ja asemaa.

”Öh, joo, minä se olen”, Wilma sanoi kömpelösti, ojensi kätensä tervehtiäkseen ja toivoi, ettei Feodora ollut nähnyt, miten hän oli äsken taputellut seiniä.

Ankaralta vaikuttava nainen ei tervehtinyt, risti vain käsivartensa, jolloin Wilma työnsi ketterästi kätensä farkkujen taskuihin.

”Niin, kas vaan, minä siis olen Feodora Ripa, ja tämä on Doris”, hän sanoi ja osoitti koiraa.

”Oi, miten söpö”, Wilma valehteli.

”Hän ei pidä vieraista.”

Feodora otti lenkkimakkaran koiran suusta ja heitti sen käytävälle.

”Juokse, pikkuinen, hus”, hän huusi kirkkaalla äänellä, ja takkuinen koira ampaisi saman tien makkaran perään.

”Löytökoira Romaniasta. Maksoi minulle maltaita hakea se tänne, mutta oli sen arvoista”, Feodora sanoi. ”Sen turkkia on aivan helvetin mahdotonta harjata tai leikata, joten se saa näyttää tuollaiselta.”

Wilma nyökkäsi hermostuneena, koska halusi niin kovasti tehdä mahdollisimman hyvän ja vakaan vaikutelman. Tässä oli kyse hänen tulevaisuudestaan ja mahdollisuudestaan päästä nyhjättämästä omassa asunnossaan.

Wilman äiti oli kertonut, miten hänen kollegansa oli yrittänyt myydä Feodoran omistamaa kiinteistöä, ja asiat olivat menneet todella pahasti pieleen. Tarjoukset olivat olleet paljon huonompia kuin Feodora oli odottanut, ja hän oli muuttunut hirviöksi. Hän oli soitellut, moittinut välittäjää viikko toisensa jälkeen ja väittänyt, ettei tämä tehnyt tarpeeksi hyvää työtä. Lopulta Feodora oli uhannut siepata välittäjän ja piilottaa hänet eläinten hautausmaalle, jos tarjouksia ei korotettaisi. Tuollaiset huhut kuulostivat tietysti ilkeiltä, mutta Wilmalla ei ollut varaa pohtia sellaisia. Päinvastoin hänen oli oltava rohkea ja annettava sekä Feodoralle että Kolmelle sydämelle mahdollisuus.

Samalla hetkellä ulko-ovi lensi auki kovalla pamauksella ja sisään ryntäsi kolme iäkästä naista.

”Uh, ei noita taas”, Feodora sanoi ja hänen suupielensä vääntyivät alas.

Naiset mulkaisivat häntä ja kiiruhtivat sitten määrätietoisesti käytävää eteenpäin.

”Mennään allasalueelle, niin voin haastatella sinua samalla kun vahdin heitä”, Feodora sanoi päättäväisesti.

Vastaanotto oli sisustettu tummilla, sameilla väreillä, ja mustan marmorisen vastaanottotiskin takana seisoj pitkä mies valkoisissa vaatteissa. Hän vilkaisi Wilmaa kimaltelevien ripsiensä takaa ja kääntyi sitten Feodoraan päin.

”Tässä, nyt ne on järjestetty päivämäärän mukaan.”

Mies toi ison nipun asiakirjoja Feodoralle, joka veti nopeasti pitkiä kynsiään niiden yli ja maiskautti tyytyväisenä.

”Hyvä, voit viedä ne varastoon.”

”Hoituu”, mies vastasi ja livautti paperit tiskin taakse.

Wilma ei voinut olla katsomatta häntä. Miehen valkoiset vaatteet olivat moitteettomasti silitetyt ja tahrattomat; hän oli pukeutunut yhtä siististi kuin Feodora. Wilma nielaisi hermostuneesti: täällä tuntui olevan korkeat standardit. Vaikka kaupungissa juoruiliin enimmäkseen siitä, kuinka ruma rakennuksesta oli tullut, oli myös monia, joiden mielestä Halmstadissa ei ollut koskaan ollut parempaa kylpylää. Kylpylän keskeinen sijainti ja loistava palvelu kuuluivat sen hyviin puoliin.

Kun vastaanottoon ilmestyi lisää naisia, tiskin takana oleva mies ojensi heille kortit. He kiskaisivat ne hänen kädestään ja kiiruhtivat porteille, missä he vilauttivat korttia koneessa.

”Ne siis olivat pukukoppien avainkortteja, jos et sitä tajunnut”, mies sanoi tympääntyneesti.

Wilma tunsi kuumotusta poskillaan; hänen on varmastikin täytynyt näyttää aloittelijalta. Ollakseen näyttämättä punaisia poskiaa enempää hän käänsi huomionsa putiikkiin, joka oli vastaanoton oikealla puolella. Myymälän keskellä oli matala pöytä ja sen päällä porisi aromihöyrystin. Bergamotin tuoksun täytyi tulla siitä. Wilmaa alkoi yskittää hänen mentyään liian lähelle vekotinta, mutta hän tukahdutti yskän. Musta graniittinen Buddha kiinnitti hänen huomionsa ja hän otti sen käteensä.

”Onko jokin vialla?”

Pitkä mies seiso i yhtäkkiä aivan Wilman vieressä. Mies ojensi kättään, eikä Wilmalla ollut muuta vaihtoehtoa kuin luovuttaa patsas tälle.

”Ei, ei ollenkaan. Tämä on tosiaan superhieno.”

”Toivotaan niin”, mies sanoi ja pyöritteli patsasta. ”Nämä ovat korkealaatuksia, eivätkä asiakkaamme siedä pienintäkään naarmua... tai rasvaisia sormenjälkiä.”

Wilma ei tiennyt miten vastata, tai pitikö hänen edes vastata. Onneksi Feodora ilmestyi ja otti tilanteen haltuunsa.

”Benji, tämä on Wilma, jota haastattelen ilmoittamaamme vastaanottovirkailijan tehtävään.”

Benji painoi patsaan rintaansa vasten.

”Hetkinen, sinäkö olet *Wilma Sjögren*?”

Miehen violetteina kimaltelevat silmäluomet rävähtivät auki.

”Hei anteeksi, jos olin hieman töykeä. Ennen allasjumppaa vain on vähän stressaava tilanne”, Benji sanoi ja ojensi kättään.

”No niin, pitääkääkin huoli, että tulette hyvin toimeen”, Feodora sanoi ja löi kätensä yhteen.

Doris seisoj kuuliaisesti vahdissa emäntänsä jalkojen juuressa, eikä lenkkimakkarasta näkynyt enää jälkeäkään.

”Mennäänkö siis allaskioskiin, jossa voidaan hoitaa se pikku haastattelu? Kohta naiset ilmestyvät uima-altaalle ja minun on oltava valmiina.”

”Ehdottomasti, olen valmis”, Wilma sanoi toivoen, että kuulosti itsevarmemmalta kuin miltä hänestä tuntui.

Luku 4

Junis

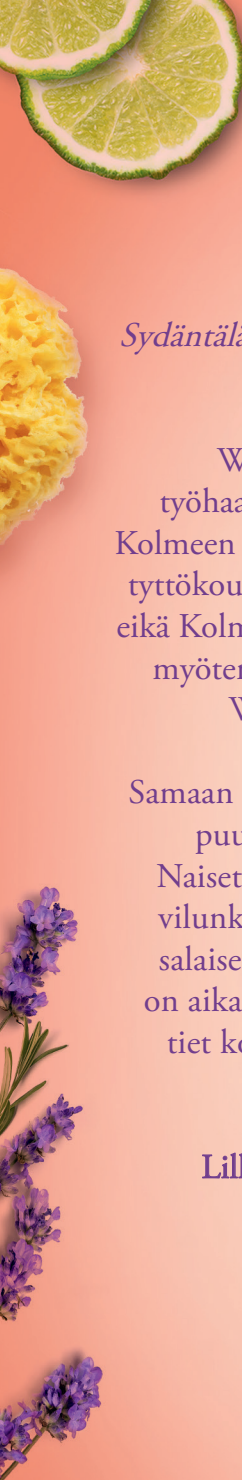
Saunan höyryissä ei voinut nähdä juuri mitään. Junis hengitti syvään ja antoi raskaan eukalyptuksen tuoksun täyttää keuhkot. Oli melkein sietämättömän kuuma, mutta tämä oli koko kylpylän syrjäisin paikka.

He kyllä pitivät viikoittaisia tapaamisia toistensa kodeissa joka keskiviikko, jolloin he söivät hyvää ruokaa ja keskustelivat kaikesta taivaan ja maan väliltä. Sen lisäksi oli myös tärkeää käydä näitä lyhyitä keskusteluja silloin tällöin, muuten oli suuri riski, että he lipeäisivät tehtävästään.

Ranskan-Gunilla kakisti kurkkuaan ja käänsi säädintä niin, että sauna täyttyi höyrystä eikä Junis nähnyt enää edes omaa kättään.

”Ovatko kaikki paikalla?” kysyi Tuija, joka oli yksi niistä neljästä, jotka yrittivät pitää porukkaa koossa.

Painopiste sanassa yrittivät: heidän ikäisiään naisia oli miltei yhtä mahdotonta hallita kuin villikissoja, joilla on täitä turkissa.

*Sydäntälämmittävä feelgood-romaani yllättävästä ystävyydestä ja
juonittelusta luksuskylpylässä.*

Wilma Sjögren saa suureksi yllätyksekseen kutsun työhaastatteluun Halmstadin muodikkaimpaan kylpylään, Kolmeen sydämeen. Ylellisen kylpylän perustaminen 1890-luvun tyttökoulun tiloihin on herättänyt kaupunkilaisissa vastustusta, eikä Kolmen sydämen henkilökunta piinkovaa johtajaa Feodora myöten vaikuta kovinkaan lämpimältä. Kun työtä tarjotaan Wilmalle, ei hän silti aio jättää tilaisuutta väliin.

Samaan aikaan 88-vuotias Junis Carlsson ja hänen naisliigansa puuhailevat omiaan Kolmen sydämen päänmenoksi. Naiset ovat vanhan tyttökoulun oppilaita ja vakuuttuneita vilunkipelistä rakennusluvissa. Kun höyrysaunassa pidetyt salaiset suunnittelukokoukset ja pullasabotaasit eivät riitä, on aika ryhtyä järeämpiin toimiin. Kun Wilman ja Juniksen tiet kohtaavat, syntyy yllättävä liittolaisuus. Kuka voittaa kamppailun Kolmesta sydäimestä?

Lilly Emme on ruotsalainen kirjailija, joka kirjoittaa tunnelmallisia hyvän mielen kirjoja.